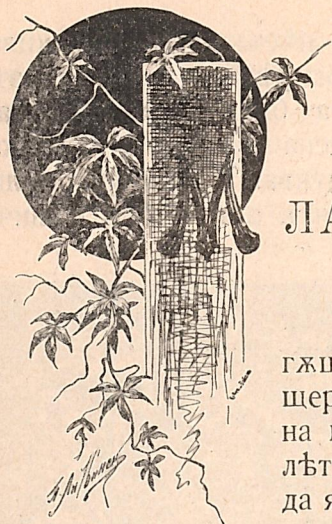

ЛАДИЯ ЦАРЬ.

(приказка).

Живѣлъ нѣвга старъ и могущъ царь. Една едничка дъщеря ималъ той. Тя била нѣжна и красива, като ранна пролѣтна утринъ. И искалъ царьтъ да я омжи за знатенъ момъкъ, та царството си нему да остави.

Но дъщеря му си била избрала вече мжжъ. Той билъ отъ бѣденъ родъ, ала красотата му нигдѣ нѣмало. Стариятъ царь за нищо не се съгласявалъ да даде дъщеря си на тоя момъкъ, а когато тя и безъ негово съгласие се омжила за него, той скришомъ заповѣдалъ да го убиятъ. . . .

Отъ тогава царкинята не излизала изъ стаята си. Сама саминичка, тя денонощно тжгувала и плакала за своя обиченъ мжжъ.

Слѣдъ година родила дѣте.

Прѣзъ нея нощъ всички звѣздички отъ небето радостно затрѣпкали и се усмихвали на изгрѣлата звѣздичка въ красивата стая на царкинята.

На осмия день царьтъ заповѣдалъ да взематъ скришомъ дѣтето и да го отнесатъ въ нѣкое далечно село.

Когато задрѣмалата царкиня насънѣ осѣтила, че ржката ѝ не стиска нѣжната ржчица на дѣтен-